

เปิดคุกเขมร

เยี่ยมคุณวีระ สมความคิด

ก่อนอาตมาจะเดินทางกลับเมืองไทย ญาติธรรมที่มีความรักและศรัทธา ในการทำงาน
ปราบปรามพวกโกงชาติของคุณวีระ สมความคิด ต่างให้คำแนะนำว่า
หากเป็นไปได้ น่าจะไปเยี่ยมคุณวีระ สมความคิด ที่ติดคุกอยู่ที่ประเทศ
กัมพูชาด้วย อาตมาเองได้รับคำแนะนำอย่างนั้นก็เห็นด้วยกับคำแนะนำ
นำของญาติธรรมเหล่านั้นและรับปากว่า จะพยายามหาโอกาสไปเยี่ยมให้ได้

อาตมาได้ทราบว่า ก่อนหน้านี้ ชาววัดพุทธปัญญาท่านหนึ่ง ที่เป็นญาติธรรมอย่างเหนียว
แน่นกับคุณวีระ สมความคิด เมื่อกลับเมืองไทยเคยไปเยี่ยมคุณวีระ สมความคิดมาแล้ว

ท่านผู้นั้นมิใช่ใครที่ไหน คือ คุณดำรง หุ่นสุวรรณ ญาติธรรมที่ให้
การสนับสนุนคุณวีระ สมความคิดและผู้ที่อยู่ในกระบวนการรักษา
ทั้งหลายมาเป็นเวลานานตั้งแต่ก่อนคุณวีระจะถูกเขมรจับกุมในข้อหา
จารกรรมข้อมูลเสียอีก

เมื่อมีโอกาสได้พบ คุณดำรง หุ่นสุวรรณ จึงได้สนทนาเรื่องที่คุณดำรงเคยเดินทางไป
เยี่ยมมาแล้ว และบอกถึงความตั้งใจของอาตมาที่จะไปเยี่ยมคุณวีระ หลังจากกลับมาถึงเมือง
ไทยให้คุณดำรงได้ทราบ

เมื่อคุณดำรงได้ทราบกุศลเจตนาของอาตมาเช่นนั้นแล้ว ได้พิจารณาว่า จะดำเนินการ
ประสานงานและถวายตัวเครื่องบินไปกลับประเทศกัมพูชาในครั้งนี้

ตามปกติคุณแม่ของคุณวีระ สมความคิด จะเดินทางไปกัมพูชา เป็นประจำในวันศุกร์
แทบจะทุกสัปดาห์ หากใครประสงค์จะไปเยี่ยม คุณวีระ สมความคิด ก็ต้องเดินทางไปกับคุณ
แม่นี้เอง ก่อนเดินทางไม่ต่ำกว่าหนึ่งหรือสองสัปดาห์ต้องแจ้งให้คุณแม่ของคุณวีระทราบ
ก่อน แล้วผู้ช่วยจะได้ประสานงานไปยังสถานกงสุลไทยในกัมพูชาว่า ขออำนวยความสะดวก

ให้คนที่จะไปเยี่ยมคุณวีระได้อีก

คุณดำรง ได้มอบหมายให้คุณอักษร จตุรบูล เป็นผู้ประสานงานกับคุณแม่ของคุณวีระเพื่อจัดหาตั๋วเดินทางและกำหนดวันเดินทางที่สะดวกกันทุกฝ่าย

หลังจากประสานงานไปได้สองสามรอบ ทุกอย่างก็เป็นที่ตกลงกันได้ว่า จะเดินทางไปเยี่ยมคุณวีระ สมความคิด กันในวันศุกร์ที่ 10 สิงหาคม 2555 อันเป็นวันที่ทางเรือนจำกัมพูชาอนุญาตให้ญาติไปเยี่ยมได้

อาตมาเดินทางกลับมาถึงเมืองไทยแล้วได้เดินสายธรรมสัญจรและเป็นสื่อ นำความรักจากชาววัดพุทธปัญญาและชาวกริฟฟิตพาร์ค ชุมชนคนรักธรรมไปสู่น้องๆ บนคอยสูงทาง

ภาคเหนือและภาคอีสานในโครงการรักษ์โลกรักน้อง พระช่วยคุณและอิมธรรมอิมทอง โดยการนำเงินที่ได้จากการจำหน่ายขวดและกระป๋องตลอดจนถึงเงินที่ได้จากการบริจาคจากผู้มีศรัทธาโดยตรง ไปมอบให้โรงเรียนและวัด

เพื่อจัดอาหารกลางวันเลี้ยงเด็กๆ และจัดอาหารเพลถวายแก่สามเณรในโรงเรียนพระปริยัติธรรม ขอเรียนให้ญาติโยมทราบทั่วกันว่า ปีนี้ได้นำเงินไปบริจาคตามสถานที่ต่างๆ ตามที่พิจารณาเห็นสมควรจำนวนสิบแห่ง รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 240,000 บาท ขอนำบุญที่ได้ทำแล้วมาแบ่งแก่ญาติ

โยมทั้งหลายโดยทั่วกัน

เมื่อเสร็จสิ้นภารกิจสี่รักจากพี่น้องชาวแคลิฟอร์เนียผู้น้องในถิ่นห่างไกลแล้ว จึงเดินทางไปจำพรรษาที่สำนักสงฆ์บ่อม่วง หมู่บ้านเกาะเตน ตำบลตะลิ่งงาม อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานีในวันที่ 3 สิงหาคม 2555

วันที่ 8 สิงหาคม 2555 ทางทีปภาวัน ศูนย์ปฏิบัติการวานา ได้นิมนต์ไปบรรยายธรรมให้ข้าราชการสรรพากรที่มาปฏิบัติภาวนาถวายเป็นพระราชกุศลแก่สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถได้ฟัง

ตอนเย็นวันที่ 8 สิงหาคม 2555 ได้ออกเดินทางจากเกาะสมุยโดยรถยนต์บริษัทขนส่ง

จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทเดินรถที่เป็นรัฐวิสาหกิจที่พยายามจะปรับปรุงการบริการให้เป็นที่ยอมรับเหมือนกับบริษัทเอกชน แต่ยังไม่ให้บริการอย่างทุกทีเลขาฯ เกิน ๆ เช่น พอผู้โดยสารขึ้นรถแล้วก็แจกกล่องที่มีขนมเค้กชิ้นเล็กๆ สองชิ้น มีกาแฟสำเร็จรูปที่ผสมครีมและน้ำตาลเสร็จแล้วพร้อมที่จะชงแล้วดื่มได้เลย

ผู้โดยสารหลายคน ขอน้ำร้อนจากชายหนุ่มที่ทำหน้าที่ให้บริการ ชายหนุ่มคนนี้ก็ตอบว่า กาแฟที่แจกไปนี้ไม่ได้ให้ดื่มวันนี้ แต่ให้ดื่มวันพรุ่งนี้เช้า หลายคนเลยทานขนมเค้กที่แจกไปแล้ว ดื่มน้ำเปล่าตาม อาตมาเป็นพระก็มีสิทธิ์แก่น้ำเปล่าก็ยังดี นั่งไปได้สักครึ่งก็น้ำผลไม้กล่องเล็กๆ มาแจกอีกคนละหนึ่งกล่อง

ผู้หญิงวัยรุ่นจีนกลุ่มหนึ่งเรียกหนุ่มบริการนี้ไปถามว่า จะได้ทานอาหารเย็นที่ไหน หนุ่มคนนี้บอกว่า นั่งไปก่อนยังไม่รู้ พอ นั่งไปได้สักชั่วโมงกว่า หนุ่มคนเดิมก็ประกาศว่า รถจะจอดให้ทานอาหารเป็นเวลาสี่สิบนาที ก่อนผู้โดยสารจะลงจากรถได้ย้าว่า กรุณามาขึ้นรถตรงต่อเวลาด้วยนะครับ

อาตมาก็ห่มคิทธิตามเคย จึงเดินเลี้ยวไปเข้าห้องน้ำ เด็กผู้ชายข้างๆ ห้องน้ำแนะนำว่าให้นำทางตัวไปแลกเครื่องดื่มได้ เลยนำไปแลกนมถั่วเหลืองแบบไทยๆ ได้ดื่มแก้กระหายขอบคุณน้องชายที่ยืนใกล้ตัว

พอรถใกล้จะถึงกรุงเทพฯ ตีห้ากว่าๆ ของวันใหม่ ผู้โดยสารหลายคนถามว่า เมื่อไรจะแจกน้ำร้อนมาชงกาแฟที่แจกมาตั้งแต่เมื่อวาน

หนุ่มบริการตอบว่า ขอโทษครับ กระดิกน้ำร้อนเสีย เก็บความร้อนไม่อยู่ น้ำที่เก็บไว้ตั้งแต่เมื่อวานเย็นหมดแล้วครับ

แม้จะพยายามบริการทุกอย่างให้ประทับใจแล้ว สุดท้ายก็จบลงแบบขาดๆ เกินๆ ดังนี้แหละ

วันที่ 9 สิงหาคม 2555 เช้าตรู่ คุณประดิษฐ์ หุ่นสุวรรณ น้องชายคุณดำรง หุ่นสุวรรณ ขับรถมารับที่ขนส่งสายใต้ใหม่ แล้วนำไปพักที่บ้านคุณดำรง ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากสถานีขนส่งสายใต้ใหม่มากนัก

คุณประดิษฐ์ เป็นผู้เฝ้าธรรม ถวายการต้อนรับ จัดอาหารเช้า อาหารเพลให้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เนื่องจากอาตมาเพิ่งผ่านหลักสูตรล้างตัวมาใหม่ๆ จึงเลือกกินอาหารที่เป็นพืชและไม่เน้นรสชาติปรุงแต่ง คุณประดิษฐ์กับน้องสะใภ้คุณดำรงช่วยกันจัดอาหารผักผลไม้มาถวายอย่างสมบูรณ์ ตอนเพล คุณณรงค์ สุขโยธิน เดินทางกลับเมืองไทยมาสมทบด้วย ลั่นเพลแล้วก็สนทนาธรรมบ้าง ข่าวดาราบ้านเมืองบ้าง จนเกือบสองทุ่มจึงเดินทางกลับ อาตมาก็ถือโอกาสเข้านอนเพื่อเตรียมตัวตื่นนอนแต่เช้าหนีรถติดไปสนามบินตามเวลาที่คุณแม่ของคุณวิระสมความคิดนัดไว้ว่า เวลา 6.00 น.พบกันที่หน้าจุดขายตั๋วบริษัท บางกอกแอร์เวย์

เนื่องจากนั่งรถมาทั้งคืนหลับๆ ตื่นๆ แล้วมานั่งคุยกันอีกทั้งวัน เมื่อเข้านอนพอหัวถึงหมอนก็หลับเป็นตาย มาตื่นอีกครั้งหนึ่งคุณาพิกาติสามครั้ง ไม่ต้องนอนต่ออีกแล้ว จึงเข้าห้องน้ำทำกิจส่วนตัวให้เสร็จ แล้วมาปลุกคุณประดิษฐ์ที่ปักหลักนอนอยู่บนโซฟาหน้าทีวี ช่างนอนง่ายจริงๆ สมกับเป็นผู้ปฏิบัติธรรมตามคติที่ว่า กินง่าย เคี้ยวง่าย กลืนง่าย ย่อยง่าย ถ่ายง่าย นอนง่าย หลับง่าย ตื่นง่าย ตายยาก

วันที่ 10 สิงหาคม 2555 เวลา 4.15 น. พวกเราก็ออกจากบ้านมุ่งหน้าสู่สนามบินสุวรรณ

ภูมิ เนื่องจากออกเดินทางในเวลาเช้าตรู่ นับเป็นฤกษ์อู่มุม เพราะใช้เวลาเดินทางแค่สี่สิบห้านาทีก็ถึงสนามบินสุวรรณภูมิ

เมื่อเดินทางไปถึงประตูที่สามตึกผู้โดยสารขาออก คุณวิรัตน์ พัทธกุล ผู้มีศรัทธาในการต่อสู้กับความอยุติธรรมของคุณวีระมานานขอเดินทางไปเยี่ยมวีรบุรุษในดวงใจของเขาด้วย ซึ่งคุณแม่ของคุณวีระก็ประสานงานให้เป็นอย่างดี

คุณประดิษฐ์จอตลอดเสร็จแล้ว มานั่งคุยกันต่ออยู่ครู่หนึ่งดีห้าครั้งก็นิมนต้อาตมาลงไปยังชั้นล่าง มีห้องอาหารจำหน่ายตั้งแต่เช้า คุณประดิษฐ์เตรียมชาลัดมาให้ที่หนึ่งมีถั่ว งา ลูกเดือย แห้ว ผักต่างๆ หลากหลายพร้อมมูล ขอนั่งในร้านอาหาร แล้วคุณวิรัตน์และคุณประดิษฐ์ก็สั่งอาหารมาทานอีกโต๊ะหนึ่งตามมารยาท เพื่อมิให้ใครว่าเอาได้ว่า มาอาศัยโต๊ะให้พระฉันอาหารอย่างเดียวโดยมิได้อุดหนุนอะไรเขาเลย สองหนุ่มใหญ่ก็ได้อุดหนุนร้านอาหารตามสมควร คุณประดิษฐ์ขอซื้อน้ำซุปรมาถวายแก่พี่ต๋อด้วยหนึ่ง เจ้าของร้านใจดี ไม่คิดเงินอีกต่างหาก นับว่าเป็นนิมิตที่ดีตั้งแต่รุ่งอรุณแล้ว

ฉันเสร็จเกือบจะหกโมงเช้า จึงเดินมาที่หน้าโต๊ะขายตั๋วบางกอกแอร์เวย์ คุณอักษร คุณวิไลวรรณ (คุณแม่ของคุณวีระ) คุณขวัญ ผู้ช่วยของคุณแม่คุณวีระ เดินทางมาถึง

เมื่อแนะนำให้รู้จักกันแล้ว คุณแม่ของคุณวีระบอกว่า แหมวันนี้เกือบจะไม่ได้ไปเพราะตื่นขึ้นมา แล้วเวียนหัวนิดหน่อย แต่ตั้งใจแล้วว่า จะนำพระไปก็ต้องไปให้ได้ เธอกล่าวด้วยความมุ่งมั่น

เมื่อกระบวนการทำบัตรผ่านไปขึ้นเครื่องเสร็จแล้ว ก็พากันเดินผ่านพิธีการตรวจของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าและออกจากเมืองเสร็จแล้ว ก็เดินทางไปยังที่พักผู้โดยสารของสายการบินบริษัทบางกอกแอร์เวย์ เมื่อไปแสดงตัวแก่เจ้าหน้าที่แล้ว เจ้าหน้าที่ของสายการบินก็เชิญคุณแม่ของคุณวีระและคณะเดินทางให้ไปนั่งในพื้นที่รับรองผู้โดยสารชั้นหนึ่ง พอพวกเรานั่ง

เสร็จแล้วพนักงานหญิงก็นำอาหารมาแจกแก่ผู้ที่ได้รับประทาน แต่พวกเราได้รับประทานกันแล้ว
เลยขอชาร้อนเพียงถ้วยเดียว

ระหว่างรอขึ้นเครื่องบิน ได้สอบถามเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริการของสายการบินว่า อาตมาถือ
หนังสือเดินทางอเมริกันจะต้องขอวีซ่าอย่างไร มีแบบฟอร์มไหม

เจ้าหน้าที่จึงนำแบบฟอร์มขอวีซ่าเข้าประเทศกัมพูชามาให้ ซึ่งจะต้องกรอกข้อความไม่
มากนัก ขอทราบแต่ ชื่อ นามสกุล สัญชาติ เลขที่หนังสือเดินทางและสถานที่อยู่ในประเทศ
อเมริกาพร้อมรูปหนึ่งใบ ซึ่งได้เตรียมการมาแล้วโดยการค้นหาข้อมูลของคุณพรทิพย์ กัญยา
พิพัฒน์ กรรมการอำนวยการวัดพุทธปัญญา ส่วนจำนวนเงินที่จะต้องจ่ายเพื่อทำวีซ่า ยังไม่
ทราบแน่ชัดว่าราคาเท่าไร แต่ต้องจ่ายเป็นเงินดอลลาร์

เนื่องจากมีญาติโยมจากสหรัฐอเมริกาและเมืองไทยได้ฝากเงินมาให้คุณวิระใช้จ่ายด้วย
รวมแล้ว 560 ดอลลาร์ ถามคุณแม่ว่า จะมอบให้คุณวิระ โดยตรงหรือมอบไว้ที่คุณแม่ดี

คุณแม่ตอบว่า ทางเรือห้ามนำสิ่งใดๆ เข้าไปเลย ต้องเข้าไปแต่ตัวจริงๆ แม้จดหมาย
ที่หลายคนฝากมาเป็นกำลังใจ ก็ไม่อนุญาตให้นำเข้าไป เพียงแต่สรุปข้อความแล้วไปเล่าให้ฟังได้
เมื่อทราบอย่างนี้จึงได้มอบเงินทั้งหมดให้แก่คุณแม่ของคุณวิระได้เก็บไว้ แล้วหาทางใช้จ่ายใน
การซื้อผักและอาหารไปให้คุณวิระต่อไป ซึ่งคุณแม่และผู้ช่วยของคุณแม่ทราบช่องทางเป็น
อย่างดีว่าจะทำอย่างไร

นั่งคุยกันอีกครู่หนึ่ง เจ้าหน้าที่สายการบินก็มารับคณะเดินทางไปขึ้นเครื่องบิน ยกเว้น
คุณอักษร ซึ่งจะต้องรอนั่งการบินไทยไป ซึ่งจะออกช้ากว่าไม่นานนัก

ใช้เวลา นั่งเครื่องบินห้าสิบนาทีก็ถึงสนามบินนานาชาติพนมเปญ คุณดำรงได้ซื้อตั๋วที่
นั่งชั้นหนึ่งของเครื่องบินบางกอกแอร์เวย์สโดยไม่เคยคิดมาก่อน นับว่าเสียสละมากทั้ง
กำลังกาย กำลังใจและกำลังทรัพย์ที่จะอำนวยความสะดวกให้อาตมาเดินทาง ไปเยี่ยมคุณวิระให้
ได้

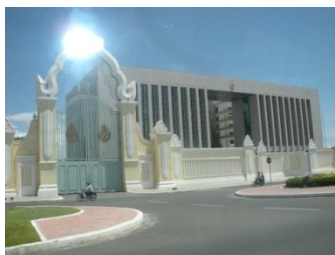
เครื่องบินร่อนลงสนามบินนานาชาติกรุงพนมเปญแล้ว พวกเราก็เดินไปตามเส้นทางตรวจคนเข้าเมือง เพื่อนร่วมทางทุกคนถือหนังสือเดินทางไทย ก็เดินเข้าไปที่ประทับตราได้เลย ส่วนอาตมาถือหนังสือเดินทางอเมริกันต้องแวะไปที่ช่องขอวีซ่าก่อนจะเข้าไปที่ช่องตรวจคนเข้าเมือง เนื่องจากแบบฟอร์มที่จะยื่นกรอกไว้พร้อมแล้ว จึงยื่นได้เลย เจ้าหน้าที่หน้าทีหน้าตาขี้มึนแยมแจ่มใส คนที่สวมหมวก พอเจอพระสงฆ์จะถอดหมวกแล้วไหว้ก่อน เป็นการแสดงออกถึงความอ่อนน้อมถ่อมตนอันเป็นคุณธรรมส่งเสริมความเจริญ แม้เมื่อเดินทางเข้าไปในกัมพูชาแล้ว เวลาเจอใครสวมหมวกอยู่ พอเดินผ่านพระสงฆ์ มักจะถอดหมวกแสดงความเคารพแม้จะไม่ไหว้ก็ตาม

ข้อสงสัยที่ค้างคาใจมาหลายวัน ถามใครก็ตอบไม่ได้ว่า ค่าธรรมเนียมในการทำวีซ่าเข้ากัมพูชาราคาเท่าไร ก็ถูกใจออกมาว่า 20 ดอลลาร์ เจ้าหน้าที่ใช้เวลาทำวีซ่าให้ประมาณ ห้านาทีแล้วรับวีซ่าเดินไปยังช่องตรวจคนเข้าเมือง โดยในแบบฟอร์มที่กรอกบอกว่า จะอยู่ในกัมพูชา 1 วัน แต่เจ้าหน้าที่ประทับตราอนุญาตให้หนึ่งเดือนเท่ากับเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองไทยได้ประทับตราไว้ให้ตอนเดินทางมาจากอเมริกา

ผ่านพิธีการตรวจคนเข้าเมืองแล้ว คุณอักษรที่จะลงจากเครื่องบินสายการบินไทยอีกครู่หนึ่ง จึงได้ออกจากสนามบิน กงสุลไทยคนหนึ่งอายุยังน้อย ภายหลังทราบชื่อว่า นายจากรูมิ เรื่องสุวรรณ คงจะเป็นหลานหรือห่วนเครือของคุณจารุบุตร เรื่องสุวรรณ อดีตประธานวุฒิสภาหลายปีมาแล้ว ได้นำรถมารับขณะที่เดินทางมาจากกรุงเทพฯ ไปยังเรือนจำหรือคุกเปรย์ซอร์ที่อยู่นอกเมืองพนมเปญ โดยใช้เวลาเดินทางประมาณสามสิบนาที

สภาพกรุงพนมเปญขณะนี้ เริ่มมีการพัฒนาแบบสมัยใหม่ขึ้นมาบ้างเห็นได้จากตึกกรมบ้านช่องของคนมั่งมีที่สร้างสูงเด่นเหนือบ้านสามัญชนคนทั่วไป ที่มุงด้วยกระเบื้องและตั้งกระสีเก๋ๆ นักการเมืองหรือเศรษฐีใหม่จะมีรายได้ห่างจากชาวบ้านทั่วไปหลายร้อยหลายพันเท่าตัว เมื่อช่องว่างระหว่างรายได้ห่างมากมายขนาดนี้ คนที่ยากจนก็จนหนัก

ลงไปทุกวันคนที่ร่ำรวยก็ยิ่งร่ำรวยขึ้นทุกวัน เพราะสามารถใช้
แรงงานของคนยากจนได้อย่างไม่มีทางต่อรอง ทำให้ต้นทุนการ
ผลิตต่ำ ทำรายได้ขายสินค้าได้สูง

บ้านนายกรัฐมนตรีน บ้านรัฐมนตรีและพ่อค้าคหบดีที่อยู่มุ่ม
หนึ่งของเมืองจึงแตกต่างจากบ้านของชาวบ้านทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด นี่ก็เป็นดัชนีบ่งบอกได้ว่า
ใครครองอำนาจทางการเมืองได้ ก็ครอบครองอำนาจทางเศรษฐกิจไว้ได้อย่างมากมาย ต่อมา
ปัจจัยทั้งสองประการนี้จะอาศัยซึ่งกันและกัน เพื่อเป็นเครื่องมือในการปกครองประเทศของผู้มั่ง
คั่งไปนานแสนนาน

พวกเราเดินทางใกล้ๆ คุกเปอร์ซอร์เข้ามา ผ่านสวนและท้องทุ่งตามลำดับบรรยากาศคล้ายๆ
กับชนบทไทยทั่วๆ ไปมีข้อแตกต่างก็ตรงที่ ชาวบ้านที่เดินขวักไขว้ไปมาพูดภาษาเขมรเท่านั้น
อีกไม่นานก็จะเข้าบริเวณเรือนจำทางกงสุลและคนขับรถของ
เขมรและล่ามชาวเขมรได้แนะนำข้อปฏิบัติว่า เมื่อรถเข้าไปใน
บริเวณเรือนจำแล้วให้เก็บข้าวของทุกอย่างแม้แต่หนังสือเดิน
ทางหรือเงินทองข้าวของไว้ในรถทั้งหมด ลงไปแต่ตัวเท่านั้น

เมื่อรถเข้าไปจอดในบริเวณเรือนจำด้านนอก ทุกคนลงจากรถแล้วกงสุลก็นำทีมพวกเราที่
จะไปเยี่ยมคุณวีระเข้าไปก่อน ส่วนพี่ชายของคุณราตรีที่เราได้พบหลังจากขึ้นรถกันมาแล้ว
จะไปเยี่ยมคุณราตรีและคุยถ่วงเวลาไว้ พวกเราจะได้ไปเยี่ยมกันจะมากน้อยขอเพียงได้เห็นหน้า

คณะของพวกเราเดินผ่านประตูคุกชั้นนอกเข้าไปแล้ว เจ้าหน้าที่นิมนต์ให้นั่งรออยู่ใน
ห้องทางที่จะเดินขึ้นไปบนตึกชั้นสองซึ่งจะเป็นสถานที่ที่ให้ญาติเยี่ยม

เบื้องต้นหน้าห้องของผู้คุมจะเป็นสถานที่ตรวจสอบอาหารข้าวของเครื่องใช้ไม้สอยที่
ญาติจะนำไปฝากนักโทษต้องได้รับการตรวจสอบด้วยความละเอียดพิถีพิถัน คุณแม่วิไลวรรณและ
ผู้ช่วย ต้องไปยื่นดูเจ้าหน้าที่ตรวจอาหาร ผัก ผลไม้ ข้าวสารที่นำมาจากกรุงเทพฯ ก่อนที่จะฝาก
ให้เจ้าหน้าที่บางคนนำเข้าไปให้คุณวีระต่อไป

เมื่อผ่านกระบวนการตรวจแบบถึยบด้วยมือคนล้วนๆ โดยไม่ต้องใช้เครื่องมืออัตโนมัติแต่อย่างใดแล้ว เจ้าหน้าที่ชายสูงอายุคนหนึ่งมายกมือไหว้อาตมา แล้วขอตรวจตามเนื้อตามตัว เมื่อตรวจเสร็จก็ไหว้อีกครั้งหนึ่ง สำหรับเจ้าหน้าที่หญิงก็ตรวจผู้หญิง ซึ่งบรรยากาศเป็นไปอย่างผ่อนคลาย เพราะคุณแม่ของคุณวีระมาเยี่ยมเยือนในวันศุกร์ทุกสัปดาห์ จึงรู้สึกคุ้นเคยกันมาก

เมื่อผ่านการตรวจค้นแล้ว เจ้าหน้าที่ได้นำพวกเราขึ้นไปบนชั้นสองของอาคารซึ่งมีอายุเจ็ดสิบกว่าปี ได้ผ่านยุคเขมรแดงมาแล้ว เคยเป็นสถานที่กักกันและคุมขังนักโทษการเมืองและประชาชนที่เขมรแดงคิดว่าเป็นปฏิปักษ์ของตนมาแล้ว ห้องเยี่ยมญาตินี้น่าจะเป็นห้องพิเศษ เพราะมองดูสะอาดสะอ้าน มีห้องน้ำภายในสะดวกสบาย เมื่อมาถึงแล้วต้องนั่งรอคุณวีระอยู่ประมาณสามสิบนาที คนที่เคยมาเยี่ยมตั้งข้อสังเกตว่า วันนี้น่าจะมีกลุ่มสิทธิมนุษยชนมาเยี่ยม เพราะคุณักโทษเป็นระเบียบดี บรรยากาศถูกได้รับการเตรียมอย่างดี

เวลา 10.35 น.ตรง ผู้คุมก็นำคุณวีระ สมความคิด ในชุดนักโทษแห่งคุกเปรย์ซอร์เข้ามาในห้อง คุณวีระ โผเข้ากอดแม่ด้วยความคิดถึง แม้ว่าคุณแม่จะมาเยี่ยมทุกอาทิตย์ ความห่วง ความคิดถึงลูกที่ไม่อยากให้อ้อมอกไปแม่เพียงนาทีที่ยังมีอยู่ตลอดเวลา

แม่พูดได้แต่เพียงว่า สงสารลูกเหลือเกิน อยากให้ลูกออกเร็วๆ

คุณวีระกล่าวปลอบคุณแม่ด้วยน้ำเสียงที่สะท้อนถึงความเข้มแข็งและมั่นใจว่า แม่ไม่ต้องห่วงผมนะครับ มันขังผมได้เพียงกาย แต่มันขังใจผมไม่ได้หรอกแม่ ทำใจให้สบายนะแม่ ไม่ต้องห่วงผมนะ

ภาพคุณวีระในอ้อมอกแม่ที่แสนอบอุ่น บทสนทนาต่างๆ ซื่อๆ ใสๆ ทำให้ทุกคนในห้องต้องสะอื้นให้น้ำตาไหลพรากโดยมิได้นัดหมาย ไม่มีใครกลั้นน้ำตาไว้ได้ คุณแม่พูดสั้นๆ ว่า เมื่อลูกถูกทรมานอยู่อย่างนี้ จะให้แม่ไม่ห่วงได้อย่างไร แม่สงสารลูกนะ

คุณวีระพูดปลอบคุณแม่ว่า ตัวผมอยู่ที่นี้แต่ใจผมอยู่กับแม่ทุกวันแล้วละ

อีกสองวันจะเป็นวันแม่แห่งชาติ คุณขวัญได้เตรียมพวงมาลัยดอกมะลิมาให้คุณวีระได้กราบคุณแม่ด้วย อาตมาบอกให้คุณวีระว่าตามด้วยกลอนแม่บทสุดท้ายของทยาสุที่ว่า น้ำใจแม่สะอาดแท้งว่าทุกสิ่ง น้ำใจแม่สะอาดยิ่งกว่าสิ่งไหน น้ำใจแม่สะอาดเกินกว่าสิ่งใด น้ำใจแม่มีไว้เพื่อลูกเอ๋ย

กลอนบทนี้สะท้อนออกมาถึงน้ำใจใสสะอาดของคุณแม่ของคุณวีระจริงๆ เพราะตั้งแต่ลูกต้องติดคุกที่เปอร์ซอร์มาร่วมสองปี คุณแม่มาเยี่ยมไม่เคยขาดเลย แต่ก่อนนี้คุณแม่เล่าว่าไม่รู้วันเวลาแน่นอนต้องมานอนรออยู่คราวละหลายวัน ต้องเสียค่าที่พัก ค่าอาหารมากมาย แต่ต้องรอได้ คอยได้ เพื่อให้เห็นหน้าลูก แต่ตอนนี้ดีขึ้นหน่อยเพราะได้รู้เวลามาเยี่ยมที่แน่นอนแล้ว

อาตมาจึงกล่าวชื่นชมแม่ลูกคู่นี้ ณ ที่นั้นว่า คุณวีระได้อุทิศตัวเองเพื่อประเทศชาติด้วยความกล้าหาญ เขาถูกกล่าวหาจากเขมรว่า บุกรุกดินแดนเข้าไปในเขมร แต่คุณวีระยืนยันอย่างกล้าหาญว่า นี่คือแผ่นดินไทย เพียงแต่เขมรยึดครองไป คุณวีระยืนยันว่า จะจับขังไปอีกสักกี่ปีก็ยอมได้ แต่จะให้กลับคำให้การว่า ดินแดนที่ตนและคณะเดินเข้าไปจนถูกจับกุมเป็นแผ่นดินเขมร จะไม่มีวันยอมเด็ดขาด

จุดยืนที่คุณวีระได้แสดงให้คนไทยทั้งชาติได้รับรู้ รับทราบกัน ชี้ให้เห็นว่า คุณวีระ สมความคิดได้อุทิศชีวิตปกป้องผืนแผ่นดินไทย โดยไม่เห็นแก่ความทุกข์ยากลำบากของตัวเองเลย นักการเมืองผู้ทรงอิทธิพลสูงสุดของเมืองไทยเคยให้สัมภาษณ์ว่า เมื่อคุณวีระไม่ยอมรับสารภาพว่า ผืนแผ่นดินที่คุณวีระเดินเข้าไปจนถูกจับกุมถึงสองครั้งสองคราเป็นแผ่นดินเขมร ไม่ใช่แผ่นดินไทย กระบวนการขอพระราชทานอภัยโทษของเขมรก็เริ่มไม่ได้ แต่หากสารภาพตามที่ทางการเขมรต้องการ กระบวนการขอพระราชทานอภัยโทษเพื่อปล่อยตัวจากทางฝ่ายเขมรก็จะเริ่มขึ้นและดำเนินไปอย่างรวดเร็ว

จุดนี้เองที่คุณวีระควรแก่การยกย่องว่า ได้เสียดละความสุขสบายหรือแม้กระทั่งชีวิต เพื่อชาติ โดยไม่มีความเห็นแก่ตัวแม้แต่น้อยนิด คุณแม่ผู้ติดตามดูแลทุกอย่างใกล้ชิดได้ทำภารกิจเพื่อชาติอันยิ่งใหญ่ ก็สมควรได้รับการยกย่องว่า เป็นแม่แห่งชาติเหมือนกัน

ข้อหาหนักที่คุณวีระได้รับมากกว่าคนอื่นที่ร่วมเดินเข้าไปสำรวจแผ่นดินไทยที่ถูกเขมรยึดครอง คือ ข้อหาจารกรรม ซึ่งทางเขมรใส่เข้ามาเพื่อจะได้ลงโทษคุณวีระให้หนักและนาน

ทำไมต้องลงโทษคุณวีระให้นาน

หากติดตามความเคลื่อนไหวของกิจกรรมปราบปรามคอร์รัปชันภาคประชาชนก็ดี หรือ การเคลื่อนไหวทางดินแดนประเทศไทยที่เขมรรุกล้ำเข้ามาก็ดี ความเคลื่อนไหวของคุณวีระทรงพลังเป็นที่เกรงขาม ทำให้กระบวนการร่วมมือกันหาผลประโยชน์จากทรัพยากรทั้งบนบกและใต้ท้องทะเลของพื้นที่ทับซ้อนของสองประเทศต้องพบกับความยุ่งยากลำบากตลอดมา เมื่อคุณวีระถูกจับขังคุก ความเคลื่อนไหวชายชาติเพื่อแลกเปลี่ยนกับประโยชน์ตนและพวกพ้อง กับความเคลื่อนไหวที่จะยึดครองดินแดนบางส่วนของฝ่ายเขมรเริ่มเคลื่อนไหวได้อย่างราบรื่น ไม่มีก้างขวางคอตั้งแต่ก่อนมา เมื่อจับหมาคุใส่กรงไว้แล้ว การปล้นบ้านย่อมทำได้ง่ายขึ้น เมื่อจับคุณวีระฝิปากกล้าและกล้าหาญขังไว้ในคุก การปล้นชาติก็ทำได้สะดวกฉนั้น

เรื่องนี้หากไตร่ตรองดีๆ จะเห็นคุณค่าแห่งการเสียดละของคุณวีระได้อย่างชัดเจนแต่หากไม่พิจารณาอย่างลึกซึ้งก็เป็นเรื่องธรรมดาสามัญ เมื่อคุณวีระต้องติดคุกอย่างยาวนาน เพื่อนฝูงตามที่ต่างๆ ที่เคยแห่ห้อมล้อมหน้า ล้อมหลัง ก็เริ่มจืดจางสร้างชาลงไป คงมีแต่มิตรแท้ผู้ยืนหยัดเป็นเพื่อนคุณวีระอย่างถาวรคือ คุณแม่วิไลวรรณนี่เอง พระพุทธเจ้าตรัสว่า มาตา มิตรตั้ง สะเก ฆะเร แปลว่า มารดาเป็นมิตรในเรือนตน คุณแม่วิไลวรรณได้พิสูจน์คำสอนของพระพุทธเจ้าว่า คำตรัสของพระองค์จริงแท้ทุกประการ

คุณวีระกราบแม่ คือ พระอรหันต์ พระพรหม และเทวดาของลูกแล้ว จึงมาคุกเข่ากราบ อาตมาด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างสูง กราบเบญจางคประดิษฐ์สวาย ถึกซึ้ง เมื่อกราบเสร็จ

แล้ว อาตมา ได้ให้พรด้วยบทอาขยุตวิฑูโรและชยสิทธิ์ ซึ่งมีความหมายว่าให้อายุยืนและประสบความสำเร็จในการทำความคิด

อาตมาจูงมือคุณวีระให้ขึ้นมานั่งเก้าอี้และเริ่มถามถึงสุขภาพด้วยความเป็นห่วง

คุณวีระเล่าว่า ระยะเวลาๆ อาการป่วยหลายอย่างก็รุมเร้า เพราะการเปลี่ยนแปลงสถานที่อาหาร สิ่งแวดล้อม ก่อนหน้านี้ คุณวีระจะรักษาอาการป่วยไว้ด้วยการรับประทานอาหารมังสวิรัตินำครบถ้วน ผังเข็มหรือใช้แพทย์ทางเลือกมาตลอด แต่พอมาอยู่ในคุก อาหารที่ทางคุกจัดมานั้นจำกัดมาก มีแต่แกงปลาหรือแกงหมูที่ส่งกลิ่นความมากจนแฉะไม่ลง ตามปกติคนที่รับประทานอาหารมังสวิรัตินี้จะรู้สึกหิวน้ำมากเมื่อได้กลิ่นปลาและเนื้อ แต่ที่นี้คุณวีระเล่าว่า แม้แต่นักโทษเขมรเองที่กินไม่เลือก ก็ยังบ่นว่าอาหารความมากจนกินไม่ลง

คุณวีระพูดอย่างอารมณ์ดีว่า แม้ผมกินเจ หากไม่มีเจบริสุทธิ์ให้ผมกิน ผมจะกินเจเขี้ยวก็ได้ แต่ที่นี่ไม่มีผักให้ผมเขี้ยวเลย

เมื่อต้นปีที่ผ่านมา เกิดโรคระบาดตามข้อนิ้วและโรคผื่นคันอย่างแรงและอ่อนเพลียจนแทบจะเดินไม่ได้ ทางกงสุลได้พยายามประสานงานกับทางเรือนจำ จนได้รับอนุญาตให้หมอจากกรุงเทพฯ เดินทางมาเจาะเลือด ตรวจเลือดและจัดยาแผนปัจจุบันตามอาการของโรค ขณะนี้อาการดีขึ้นตามลำดับจนเกือบจะปกติแล้ว คุณหมอจากโรงพยาบาลราชวิถีก็ฝากยามาให้อยู่เป็นประจำ

อาหารการกินก็ได้รับอนุญาตให้ปรุงเองได้ อาหารที่คุณแม่นำมาจากกรุงเทพฯ จึงเป็นประโยชน์มาก เมื่อรับประทานอาหารได้ร่างกายก็แข็งแรงพอจะต้านทานโรคได้ คุณวีระเคยเป็นคนแข็งแรงแบบแก่นคน แต่ตอนนี้จากการที่โรครุมเร้าและอาหาร อากาศ น้ำ ที่ไม่ค่อยสมบูรณ์นัก ดูเหมือนว่าจะฝ่ายผอมลงกว่าเดิม

เมื่อถามถึงการนอน คุณวีระเล่าว่า ห้องที่อยู่คับแคบมาก ห้องหนึ่งนอนตั้งห้าสิบคน คุณวีระบอกว่า เขาจัดที่นอนให้คุณวีระประมาณหนึ่งตารางวา ตามที่คุณวีระชี้มุมหนึ่งของห้องที่นั่งคุยกันให้คุณ หกโมงเย็น ผู้คุมก็จะนำคุณวีระเข้าห้องนอนและออกมาตอนแปดโมงเช้า

แน่นอนละ ไม่มีทีวี ไม่มีวิทยุ ไม่มีหนังสือให้อ่าน คุณวีระเล่าว่า ได้แต่เจริญภาวนา นั่งสมาธิ เดินจงกรมอยู่กับลมหายใจ วางใจไว้กับปัจจุบันขณะ ไม่ส่งใจไปไหน จึงเป็นการสร้างสุขที่ไม่ต้องใช้เหยื่อใดๆ มาป้อนใจ จัดเข้าในความสงบดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า *นัตถิ สันติ ประรัง สุขัง* สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี

ความสงบนี้เองที่คุณวีระสามารถพกพาไปได้ทุกหนทุกแห่ง โดยไม่มีใครจะตรวจค้น หรือจะยึดไปอายัดไว้ได้ จงรักษาคุณแลไว้ให้ดีเถิด

อาตมาพยายามเก็บรายละเอียดและบทสนทนาเท่าที่จะทำได้ มาฝากท่านผู้อ่านแก่นี้ เวลาเยี่ยมมีเพียงสิบห้านาที ก่อนจะหมดเวลา ผู้คุมจะเตือนว่าใกล้จะหมดเวลา อาตมาถือโอกาส ห้านาทีสุดท้ายเล่าให้ฟังว่า คุณเพ็ญสุข คุณประกาศ จากแคลิฟอร์เนียฝากเงินมาให้ คุณอุบลจาก หาดใหญ่และคุณวิรัตน์ที่มาเยี่ยมด้วยนี่ก็ให้เงินด้วย อาตมาขอสมทบด้วย ได้ฝากเงินทั้งหมด ไว้ที่คุณแม่แล้ว

คุณวีระบอกว่า ขอขอบคุณและฝากความคิดถึงพี่น้องที่แอลเอทุกคนที่ยังคิดถึง หากวัน ใดไหนได้รับอิสรภาพ ก็จะมาเยี่ยมและเล่าอะไรเด็ดๆ สู้กันฟังชนิดที่ไม่เคยเล่าที่ไหนมาก่อน เป็น เรื่องที่ฟังแล้วต้องสะดุ้ง

นอกจากนี้อาตมาก็ได้สรุปจดหมายของเพื่อนๆ ร่วมรุ่นสวนกุหลาบของคุณหอมอิริศศักดิ์ และคุณพรรณีภา วิริยานนท์ คุณป้าแอ เป็นกำลังใจแก่นักสู้ที่นับแต่จะหายากยิ่ง ขอให้ถนอม สุขภาพไว้ให้ดีที่สุด คนไทยที่รักษาดีรักแผ่นดินยังรอการกลับมาของคุณวีระอยู่ทุกลมหายใจ

เข็มนาฬิกาชี้ไปที่เลข 11 หมดเวลาเยี่ยมจริงๆ พวกเราต่างอำลากัน แล้วบอกกับคุณวีระ ว่าจะมาเยี่ยมใหม่ ก่อนกลับไม่ลืมที่จะสวดมนต์ให้พรเป็นกำลังใจให้ไกลจากโรคภัยไข้เจ็บ ฝากใจไว้กับพระธรรมอย่างปลอดภัย

พวกเรารีบออกมาจากสถานที่คุมขังแดนชายแล้ว ไม่ลืมที่จะไปเยี่ยมคุณราตรีในแดน

หญิง ซึ่งมีเวลาเยี่ยมเพียงห้านาที คุณราตรีกำลังใจดีมาก ที่นี่เขาอนุญาตให้อ่านหนังสือต่างๆ ได้ นับว่าช่วยผ่อนคลายได้มากทีเดียว คุณราตรียิ้มให้เราบอกว่า 'ไม่เป็นไร ยังสู้ได้' ไม่นานนักผู้คุมหญิงก็มารับตัวคุณราตรีเข้าไปห้องขัง พวกเราขึ้น

รถกงสุลผ่านออกมาทางหน้าประตูสุดท้าย ลาก่อนคุณเพชรอร์ จะกลับไปรอข่าวดี วันที่วีรบุรุษและวีระสตรีได้อิสระเสรีกลับบ้านเรา ขอให้ทราบวามาคุภูมิและผู้รักมาตุภูมิ ภูมิใจในคุณทั้งสองและรอรับกลับสู่อ้อมอกอยู่ตลอดเวลา

พระมหาจรรยา สุทธิญาโณ

วัดอุโมงค์ ต.สุเทพ อ.เมือง เชียงใหม่

16 สิงหาคม 2555

เวลา 19.01 น.